ΣΑΡΑ ΜΛΕΝΟΦΣΚΙ

ΚΑΝΕ ΜΙΑ ΕΥΧΗ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Άνοιξε το κουτί.
Κάνε μια ευχή.
Ανακάλυψε
έναν νέο κόσμο
μαγείας.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κάνε μια ευχή (Βιβλίο 1)**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Best wishes (Book 1)
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Mlynowski
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταυρουλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Maxine Vee
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Sarah Mlynowski, 2022
© Εικονογράφησης: Maxine Vee, 2022
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4862-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4863-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Publishers since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psichogios.gr
www.psichogios.gr • **http://blog.psichogios.gr**

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΣΑΡΑ ΜΛΕΝΟΦΣΚΙ

Μετάφραση: Τατιάνα Σταυρουλάκη

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Για την κόρη μου Άναμπελ Σουίντλερ,
η οποία επέμενε ότι η ιστορία που της έλεγα
για να κοιμηθεί έπρεπε να γίνει βιβλίο.

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πώς ξεκίνησαν όλα

Αγαπητή Άντι,

Δεν είμαι σίγουρη αν πρέπει να σου τα γράψω αυτά.

Όμως αισθάνομαι πως είναι το σωστό. Ακόμα κι αν δεν ξέρω πολλά για σένα εκτός από το όνομά σου.

Άντι.

Είναι υποκοριστικό; Για το Άντισον; Άντελαϊν; Άνταμ; Αντακαντάμπρα;

Τέλος πάντων, γεια σου, Άντι. Είμαι η Μπέκα. Χαίρομαι που σε γνωρίζω.

Όταν τα διαβάσεις αυτά, σε παρακαλώ μην τα διαδώσεις σε όλους τους φίλους σου, σχολιάζοντας κοροϊδευτικά πόσο παράξενη είμαι. Σε παρακαλώ! Ωραία. Ευχαριστώ.

Λοιπόν, από πού να ξεκινήσω;

Μάλλον από τότε που έλαβα το μαγικό κουτί με το ταχυδρομείο. Ακριβώς τότε όλα έγιναν μπάχαλο. Ή μήπως όταν έκανα την ευχή; Αχ, Θεέ μου, θα σου πω και για την τρομακτική ξανθιά γυναίκα!

Βαθιά ανάσα. Προτρέχω. Πρέπει να μάθεις πρώτα πρώτα *γιατί* έκανα την ευχή. Οπότε, ας ξεκινήσω με αυτά που συνέβησαν πριν από μια εβδομάδα. Την προηγούμενη Δευτέρα.

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Στεκόμουν έξω από το τούβλινο κτίριο του δημοτικού σχολείου μου, με την (τότε) καλύτερή μου φίλη, τη Χάρπερ Μέχτα. Μένουμε και πηγαίνουμε σχολείο στο Άπερ Γουέστ Σάιντ, μια γειτονιά της Νέας Υόρκης.

Οι μαθητές πάντα στέκονται στη γραμμή στην αυλή πριν χτυπήσει το πρώτο κουδούνι. Εκείνη τη μέρα είχε λιακάδα και ζέστη έξω, παρόλο που είχε μπει πια ο Οκτώβριος. Γύρω μας ακούγονταν οι ήχοι της πόλης: ταξί που κόρναραν, λεωφορεία, άνθρωποι που κατευθύνονταν βιαστικά στο μετρό.

«Είσαι έτοιμη», ρώτησα τη Χάρπερ, «να ακούσεις τα σχέδιά μου για το Σάββατο, που έχω τα γενέθλιά μου και θα διανυκτερεύσεις στο σπίτι μου;»

Ήμουν ενθουσιασμένη. Πολύ ενθουσιασμένη. Η Χάρπερ πάντα κοιμόταν στο σπίτι μου στα γενέθλιά μου, και πάντα περνούσαμε τέλεια.

«Μμμ…» μουρμούρισε η Χάρπερ, κοιτάζοντας όχι εμένα αλλά το τηλέφωνό της.

«Έχω αγοράσει λευκά μπλουζάκια, λαστιχάκια για τα μαλλιά, μαξιλαροθήκες *και* κασετίνες», είπα. «Και, φυσικά, όλα τα χρώματα για το tie-dye. Μπλε, κόκκινο, πράσινο, κίτρινο, μοβ, ροζ…»

Η Χάρπερ σήκωσε τα μάτια της. «Ακούγονται υπερβολικά όλα αυτά μόνο για εμάς τις δύο».

«Πότε βαρεθήκαμε εμείς το tie-dye;» διαφώνησα. Ακόμα κι εκείνη τη στιγμή φορούσα ένα τέτοιο μπλουζάκι. Όλο το καλοκαίρι, η Χάρπερ κι εγώ φτιάχναμε ταιριαστά μπλουζάκια με την τεχνική που στρίβεις το μπλουζάκι κόμπο και το βουτάς στο χρώμα, δημιουργώντας περίεργα σχέδια.

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

«Και θα έχουμε κέικ, και θα μείνουμε ξύπνιες μέχρι αργά, και θα κάνουμε ιστορι-θώνιο!» πρόσθεσα χαμογελώντας. Ο ιστορι-θώνιος, δηλαδή μαραθώνιος ιστοριών, είναι όταν η Χάρπερ και εγώ επινοούμε εναλλάξ μία πρόταση φτιάχνοντας μια ιστορία μέχρι το τέλος. Ήταν η αγαπημένη μας δραστηριότητα για τις ώρες που περνούσαμε μαζί.

Τα παιδιά έμπαιναν στο κτίριο με την επίβλεψη του διευθυντή Μπορτ, αλλά με πολύ αργό ρυθμό. Η Χάρπερ κι εγώ προχωρήσαμε στη γραμμή.

«Εμ… Για τα γενέθλιά σου…» άρχισε να λέει η Χάρπερ, κι ένιωσα ένα δυσάρεστο προαίσθημα.

«Τι;» ρώτησα.

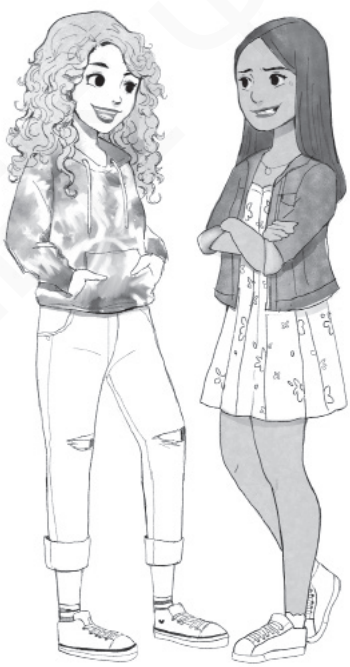

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

«Δεν μπορώ να μείνω στο σπίτι σου», δήλωσε βιαστικά. «Πρέπει να ξυπνήσω νωρίς την Κυριακή το πρωί για ένα τουρνουά σκάκι».

Η καρδιά μου ράγισε. «Μάλιστα. Δεν μπορείς να μην πας;»

«Όχι», απάντησε η Χάρπερ. «Πάντως θα έρθω το Σάββατο, για να τα πούμε λίγο και να φάμε κέικ».

Ένιωσα ναυτία.

Η Χάρπερ κι εγώ είχαμε γνωριστεί στο νηπιαγωγείο, όταν οι μαμάδες μας είχαν κανονίσει να βρεθούμε για να παίξουμε. Η μαμά της Χάρπερ την είχε φέρει στο διαμέρισμά μας, και στην αρχή απλώς κοιταζόμασταν αμήχανα. Τότε η δική μου μαμά πρότεινε να παίξουμε με τα τουβλάκια Lego. Η Χάρπερ κι εγώ χτίσαμε ένα κάστρο από Lego, και σύντομα επινοήσαμε ένα παιχνίδι που το ονομάσαμε «Δράκοι και Μάγοι». Από εκείνη την ημέρα, γίναμε οι καλύτερες φίλες. Και για τα επόμενα τέσσερα χρόνια, ήμασταν στο ίδιο τμήμα. Μέχρι φέτος. Στην πέμπτη τάξη. Εμένα με έβαλαν στο τμήμα 5Α, ενώ τη Χάρπερ στο 5Β.

Φανταστείτε τη δυσαρέσκειά μου όταν ο διευθυντής Μπορτ διάβασε τους καταλόγους των τμημάτων την πρώτη μέρα στο σχολείο. Έβγαλα έναν ήχο σαν κατσίκα που βελάζει. Όχι ότι έχω δει πολλές κατσίκες, εφόσον η Νέα Υόρκη δεν έχει αγροκτήματα. Μάλιστα με φοβίζουν λιγάκι οι κατσίκες. Και τα πρόβατα. Και τα πουλιά. Και τα περισσότερα ζώα. Τέλος πάντων, έβγαλα έναν περίεργο ήχο. Επειδή με αναστάτωσε πολύ που δε θα ήμουν στο ίδιο τμήμα με τη Χάρπερ.

Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι η Χάρπερ δε θα ερχό-

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ταν να κοιμηθεί στο σπίτι μου για τα γενέθλιά μου. Προσπάθησα να πάρω βαθιές ανάσες για να ηρεμήσω.

«Τότε, μπορείς να έρθεις μετά το σχολείο σήμερα;» τη ρώτησα.

Όμως δεν απάντησε. Χαιρετούσε με ενθουσιασμό κάποια στην άλλη πλευρά της αυλής.

Εκείνη η κάποια ήταν η Ζορζέτ Δημοπούλου με τα μοβ μαλλιά, πρωταθλήτρια στο σκάκι και μαθήτρια της πέμπτης τάξης.

Και επίσης, πρωταθλήτρια κλέφτρα φίλων.

Η Ζορζέτ είναι στο 5Β μαζί με τη Χάρπερ. Μια μέρα, η Χάρπερ είχε προσκαλέσει τη Ζορζέτ να παίξει «Δράκους και Μάγους» μαζί μας την ώρα του μεσημεριανού, όμως ύστερα από δεκαπέντε λεπτά, η Ζορζέτ κατάφερε να πείσει τη Χάρπερ ότι το παιχνίδι ήταν ανόητο κι ότι θα ήταν καλύτερα να παίξουμε τα «Δύο Τετράγωνα». Ήθελα δεν ήθελα συμφώνησα, όμως τα «Δύο Τετράγωνα» δεν είναι «Τρία Τετράγωνα», άρα μία από εμάς θα περίσσευε. Άρα δεν είναι και το καλύτερο παιχνίδι για τρία άτομα, σωστά;

Επίσης, η Ζορζέτ έπεισε τη Χάρπερ να γραφτεί στα μαθήματα σκάκι μετά το σχολείο. Από τότε λοιπόν, σκάκι εδώ, σκάκι εκεί, σκάκι παραπέρα, μπλα μπλα μπλα. Καμιά φορά, φανταζόμουν ότι έσπαγα όλα τα μικροσκοπικά πιόνια στα δυο, αν θες να ξέρεις.

Η Ζορζέτ χώθηκε πίσω μας στη γραμμή.

«Μπες στο Φρέντσταγκραμ τώρα», είπε στη Χάρπερ. «Θυμάσαι εκείνο τον μικρό που μυξόκλαιγε στο τουρνουά σκάκι της περασμένης εβδομάδας; Κάποιος πόσταρε ένα

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

βίντεο που τον δείχνει να κλαίει με λυγμούς!» δήλωσε φυσώντας μια τεράστια ροζ φούσκα με την τσίχλα της.

Η Χάρπερ γούρλωσε τα μάτια, κι άρχισε αμέσως να πληκτρολογεί στην οθόνη της. «Απίστευτο! Τι ξεφτίλα!»

«Φοβερός κλαψιάρης».

Άουτς. Η Ζορζέτ δεν είναι κι η πιο ευγενική του κόσμου. Επίσης, αυτή κι η Χάρπερ έχουν πάθει εμμονή με το Φρέντσταγκραμ, μια εφαρμογή που εμένα δε μου επιτρεπόταν να την έχω. Ούτε καν κινητό τηλέφωνο. Ένας από τους εκατομμύρια κανόνες της μαμάς μου.

Η Χάρπερ και η Ζορζέτ χαχάνιζαν με το βίντεο τη στιγμή που φτάσαμε στην πόρτα του σχολείου.

Ο διευθυντής Μπορτ κούνησε το κεφάλι βλέποντάς μας. Είναι φαλακρός κι έχει διαπεραστικά σκούρα μάτια.

«Δεσποινίς Σίνγκερ», μου είπε. «Τα κορδόνια σου είναι λυμένα».

«Συγγνώμη, κύριε Μπορτ», απάντησα γονατίζοντας για να δέσω τα κορδόνια μου.

«Δεσποινίς Μέχτα. Το τηλέφωνο στην τσάντα. Τώρα».

«Συγγνώμη, κύριε Μπορτ», απολογήθηκε η Χάρπερ χώνοντας το κινητό στο σακίδιό της.

«Δεσποινίς Δημοπούλου. Φτύσε την τσίχλα».

Ο κύριος Μπορτ δε λέει πολλά λόγια. Αλλά τα λίγα που λέει είναι πάντα κοφτερά.

Καθώς η Ζορζέτ έτρεχε στον κάδο των σκουπιδιών για να πετάξει την τσίχλα, μπήκα στο κτίριο μαζί με τη Χάρπερ.

«Λοιπόν, θα μπορέσεις;» τη ρώτησα. «Να έρθεις σήμερα μετά το σχολείο;»

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

«Δεν… Δεν μπορώ», είπε διστακτικά. «Θα πάω στης Ζορζέτ».

Με κάλεσε κι εμένα να πάω στης Ζορζέτ; Όχι, δε με κάλεσε. Παραδέχομαι, βέβαια, ότι εγώ και η Ζορζέτ δεν ήμασταν ακριβώς φίλες – ήμασταν σχεδόν φίλες μέσω της Χάρπερ. Ήμασταν φίλες δι' αντιπροσώπου. Κι ούτε εγώ είχα καλέσει τη Ζορζέτ να διανυκτερεύσει στο σπίτι μου στα γενέθλιά μου. Δεν είχα καμιά όρεξη να μιλάω συνεχώς για το Φρέντσταγκραμ και το σκάκι. Η μαμά είχε πει ότι θα μπορούσα να καλέσω κάποια από τα άλλα παιδιά της τάξης μου. Αλλά δε μου αρέσουν τα πάρτι, και τέλος πάντων, ουσιαστικά δεν είχα άλλες φιλίες εκτός από τη Χάρπερ.

«Θα τα πούμε πάντως στο μεσημεριανό;» τη ρώτησα.

«Βέβαια», απάντησε η Χάρπερ. Τότε μπήκε η Ζορζέτ, και μαζί ανέβηκαν βιαστικά τις σκάλες. Τις ακολούθησα άκεφα κι εγώ, πασχίζοντας να μη δείξω πόσο χάλια ένιωθα.

Όταν φτάσαμε στον διάδρομο του πέμπτου ορόφου, παρακολούθησα τη Χάρπερ και τη Ζορζέτ να μπαίνουν στην αίθουσα του 5Β. Κοντοστάθηκα έξω από την πόρτα του 5Α με έναν κόμπο στον λαιμό.

«Μπέκα, θα μπεις ή θα *εμποδίζεις* την πόρτα *όλη μέρα*;»

Η δασκάλα μου, η κυρία Μάικλς, με κοίταζε από την αίθουσα με τα χέρια στη μέση. Πάντα φοράει έντονο μαύρο μολύβι ματιών, με μυτερές άκρες σε γατίσιο στιλ. Επίσης, κάθε περίπου τρεις λέξεις που λέει, της αρέσει να τονίζει δραματικά την τέταρτη, σαν να παίζει στο θέατρο.

«Συγγνώμη», είπα, αλλά μου βγήκε πάλι σαν βέλασμα κατσίκας.

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Μπήκα και κάθισα στη θέση μου, στην τελευταία σειρά δίπλα στον Σεπ Χάρις.

Ο Σεπ έχει πυκνά, καστανά μαλλιά, και φοράει κάθε μέρα φόρμες και μπλουζάκια γυμναστικής. Ήταν σκυμμένος πάνω από ένα τετράδιο και ζωγράφιζε, όπως συνήθως.

Στην άλλη πλευρά δίπλα μου, καθόταν ο Ελάιτζα Γουάινμπεργκ. Εκείνη τη στιγμή μιλούσε με τις δύο καλύτερες φίλες του, την Έμα Όνο και την Ελίζαμπεθ Κινγκ, που κάθονταν μαζί μπροστά μας. Ο Ελάιτζα, η Έμα και η Ελίζαμπεθ αποκαλούν τους εαυτούς τους «Τρία Έψιλον». Χορεύουν μαζί την ώρα του μεσημεριανού, και φορούν πολλά στολίδια. Βραχιολάκια από καουτσούκ. Μακριά κολιέ. Δαχτυλίδια. Αστραφτερά κοκαλάκια μαλλιών. Πολύχρωμα μαντίλια. Πάντα έδειχναν να περνούν πολύ ωραία, αλλά εγώ δεν είχα κάνει ποτέ παρέα μαζί τους.

«Ξεκινάμε δουλειά λοιπόν!» αναφώνησε η κυρία Μάικλς. «Έχουμε μια *δύσκολη* εβδομάδα μπροστά μας – διαγωνισμό ορθογραφίας την *Τετάρτη* και τεστ μαθηματικών την *Παρασκευή*, αμέσως μετά τη *συνέλευση*».

Ακούστηκαν μουρμουρητά ενθουσιασμού στην τάξη. Στη συνέλευση της Παρασκευής ανακοινώνεται ο Εξαιρετικός Μαθητής ή η Εξαιρετική Μαθήτρια της Εβδομάδας. Αυτός ο τιμητικός τίτλος συνήθως δίνεται σε κάποιον που έγραψε άριστα σε κάποιο τεστ ή κέρδισε ένα τουρνουά σκάκι. Και ναι, η Ζορζέτ έχει ανακηρυχθεί Σούπερ Μαθήτρια. Δύο φορές. Εγώ ποτέ. Δεν είμαι τέτοιο είδος παιδιού.

«Γουίλοου», είπε η κυρία Μάικλς σε ένα κορίτσι από την πρώτη σειρά, «*σε παρακαλώ* κλείσε το βιβλίο σου και μά-

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ζεψε *από όλους* τις εργασίες μαθηματικών που είχατε για το σπίτι».

Άνοιξα την τσάντα μου για να βγάλω το φυλλάδιο του πολλαπλασιασμού, που το είχα κάνει το προηγούμενο βράδυ.

Εμ. Πού ήταν; Έψαξα στη μεγάλη τσέπη. Έψαξα στη μικρή τσέπη. Έψαξα και στην ακόμα πιο μικρή τσέπη, όπου φυλούσα με φροντίδα μια εντυπωσιακή συλλογή από περιτυλίγματα τσίχλας και σπασμένα μολύβια.

Το φυλλάδιο δεν ήταν πουθενά. Μάλλον το είχα ξεχάσει στο σπίτι. Τα βλέπετε; Σίγουρα όχι η εξαιρετική μαθήτρια της εβδομάδας.

Στην ευχή, σκέφτηκα καθώς η Γουίλοου πλησίαζε ολοταχώς.

Ο Σεπ τής έδωσε την εργασία του. Τότε η Γουίλοου στράφηκε σ' εμένα. Τα σκούρα καστανά μαλλιά της ήταν δεμένα σε έναν χαλαρό κότσο πάνω στο κεφάλι της και φορούσε ένα άσπρο μπλουζάκι που έγραφε *Ακόμα Ένα Κεφάλαιο* με πράσινα γράμματα. Τα σκουλαρίκια της παρίσταναν μινιατούρες φέτες πίτσας.

«Δεν το βρίσκω», της ψιθύρισα. Αυτό ήταν κακό. Πολύ κακό. Η κυρία Μάικλς δε δείχνει ιδιαίτερη κατανόηση όταν χάνουμε τις εργασίες μας.

Η Γουίλοου έκανε μια γκριμάτσα. «Οχ, όχι».

«Ναι», συμφώνησα. Αργά, θλιμμένα, σήκωσα το χέρι μου.

«Μπέκα;» είπε η κυρία Μάικλς.

«Εμ, λυπάμαι τόσο, μα τόσο, μα τόσο πολύ, αλλά νομίζω ότι ξέχασα την εργασία μου στο σπίτι», είπα. «Μπορώ να τη φέρω αύριο;»

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα.

«*Νομίζεις* ότι την ξέχασες ή *όντως* την ξέχασες;» Τα γατίσια μάτια της κυρίας Μάικλς στένεψαν απειλητικά.

«Όντως την ξέχασα», τραύλισα. Κι ευχήθηκα να συρρικνωνόμουν και να κρυβόμουν μέσα στην κασετίνα μου.

Η δασκάλα μου με κοίταξε βλοσυρά. «Κατάλαβα. Αυτό δείχνει μεγάλη *ανευθυνότητα*. Και περιμένεις να σου επιτρέψω να τη φέρεις *αύριο*; Θα ήταν *δίκαιο* κάτι τέτοιο για τους υπόλοιπους μαθητές της τάξης;»

«Μάλλον όχι. Συγγνώμη». Έσκυψα το κεφάλι.

«Με *απογοητεύεις*, Μπέκα», πρόσθεσε η κυρία Μάικλς.

Ένιωσα το πρόσωπό μου να ανάβει. Και τα χέρια μου. Οχ, όχι. Ήξερα καλά τι σήμαινε αυτό.

Άγγιξα το μάγουλό μου κι ένιωσα να σχηματίζεται μια κυψέλη. Το δέρμα μου είναι πολύ ευαίσθητο – κι όταν πιέζομαι, καμιά φορά βγάζω εξάνθημα από το άγχος, ή κα-

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ντήλες, που μοιάζουν με μικρά τσιμπήματα από κουνούπια. Προξενούν φαγούρα, έξαψη και πολλή αμηχανία.

Βαθιές ανάσες. Βαθιές ανάσες.

Πάσχισα να ηρεμήσω τον εαυτό μου. Αυτό με έχει συμβουλέψει ο γιατρός.

Έπρεπε να τα καταφέρω μέχρι το μεσημεριανό. Η Χάρπερ σίγουρα θα με έκανε να αισθανθώ καλύτερα.

Η κυρία Μάικλς στράφηκε ξανά στον πίνακα, κι εγώ βούλιαξα στο κάθισμά μου, προσπαθώντας να εξαφανιστώ.

Όταν έφτασε επιτέλους η ώρα του φαγητού, άρπαξα το τσαντάκι με το μεσημεριανό μου κι έτρεξα στο κυλικείο.

Η Χάρπερ και η Ζορζέτ κάθονταν μαζί, τρώγοντας σάντουιτς με ψητό τυρί και πατάτες τηγανητές, αγορασμένες από το κυλικείο. Μου έτρεξαν τα σάλια. Η μαμά είχε πακετάρει για μένα τόφου με μπρόκολο. Τι βαρετό.

Κάθισα δίπλα στη Χάρπερ.

«Που λες, ξέχασα την εργασία των μαθηματικών–» ξεκίνησα να λέω.

«Σουτ», με διέκοψε η Ζορζέτ, βουτώντας μια τηγανητή πατάτα στην κέτσαπ. «Εξηγώ μία κίνηση σκάκι».

«Α. Συγγνώμη».

Η Ζορζέτ και η Χάρπερ συνέχισαν να φλυαρούν για κινήσεις αιφνιδιασμού και στρατηγικές θυσίες, ενώ εγώ καθόμουν αμίλητη κι έτρωγα το τόφου μου με μπρόκολο.

«Τι έπαθε ο λαιμός σου;» ρώτησε η Ζορζέτ, παρατηρώντας επιτέλους ότι υπήρχα. «Μήπως έχεις ανεμοβλογιά ή κάτι τέτοιο;» Τραβήχτηκε λίγο πιο πίσω.

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

«Όχι», απάντησα βιαστικά. «Είναι απλώς…»

«Παθαίνει αυτό το περίεργο εξάνθημα», εξήγησε γρήγορα η Χάρπερ.

Ένιωσα να κοκκινίζω. Είναι *όντως* περίεργο εξάνθημα. Το ξέρω ότι είναι περίεργο. Αλλά ήταν ανάγκη να το αποκαλέσει η Χάρπερ περίεργο μπροστά στη Ζορζέτ;

«Αλλά δεν είναι κολλητικό», πρόσθεσε η Χάρπερ.

«Ίσως δεν πρέπει να κάθεσαι τόσο κοντά μας», αποφάνθηκε η Ζορζέτ ζαρώνοντας τη μύτη της. «Καλού κακού».

«Ναι, φυσικά», απάντησα. Τα μάγουλά μου άρχισαν να καίνε ακόμα περισσότερο.

Μετακινήθηκα λίγο πιο πέρα και περίμενα ώσπου η Ζορζέτ και η Χάρπερ να τελειώσουν το φαγητό τους και να πάμε έξω. Μόλις βγήκαμε από την πόρτα, η Ζορζέτ έτρεξε πάνω αλλά εγώ άπλωσα το χέρι μου στο μπράτσο της Χάρπερ για να τη σταματήσω. Της έδειξα τον χώρο ανάμεσα στον τούβλινο τοίχο και το μέρος όπου τα Τρία Έψιλον πρόβαραν κάτι σαν χορό της βροχής, που περιλάμβανε πολλές κινήσεις των χεριών.

«Μπορούμε να μιλήσουμε;» ρώτησα τη Χάρπερ.

«Μα η Ζορζέτ με περιμένει», απάντησε ανυπόμονα.

«Το ξέρω, αλλά… δεν ήταν και πολύ ωραίο που αποκάλεσες το εξάνθημά μου περίεργο».

Με κοίταξε έκπληκτη. «Μα εσύ το λες περίεργο συνεχώς».

«Άλλο αυτό κι άλλο να το λες εσύ περίεργο μπροστά στη Ζορζέτ», επέμεινα, με έναν κόμπο στον λαιμό.

«Λυπάμαι. Δεν έπρεπε να το έχω πει. Πάμε να τη βρού-

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

με τώρα;» ρώτησε η Χάρπερ, κοιτάζοντας με λαχτάρα στην κατεύθυνση της Ζορζέτ.

«Μα δεν είπαμε ούτε μια κουβέντα όλη μέρα», της υπενθύμισα.

«Μιλήσαμε σήμερα το πρωί», απάντησε.

«Εγώ μιλούσα. Εσύ έπαιζες με το τηλέφωνό σου», μουρμούρισα.

Στένεψε τα μάτια της. «Ορίστε;»

Και τότε οι λέξεις πετάχτηκαν σαν εμετός από το στόμα μου. «Κοίτα… η Ζορζέτ έχει την αποκλειστικότητά σου όλη μέρα, κι εγώ δε σε βλέπω ποτέ, και θέλω να παραπονεθώ για την κυρία Μάικλς! Δεν μπορούμε πια να είμαστε οι δυο μας; Σε παρακαλώ; Υποτίθεται ότι είσαι η καλύτερή μου φίλη, αλλά τώρα τελευταία δε φέρεσαι σαν τέτοια».

Η Χάρπερ κοίταξε τα χέρια της. «Μπέκα… κοίτα… μου είναι δύσκολο να σου το πω».

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει ένα εκατομμύριο παλμούς το λεπτό, σαν να έτρεχα σε πρόγραμμα γυμναστικής. «Τι; Τι είναι δύσκολο να πεις;»

Και τότε το είπε. Δυσκολεύομαι ακόμα και να το γράψω, Άντι.

Αλλά πρέπει να το γράψω.

Να το έρχεται.

Είπε: «Δε νομίζω πως θέλω να είμαστε πια καλύτερες φίλες».

Σιωπή. Ο χρόνος σταμάτησε. Μια μπάλα πέρασε βουίζοντας δίπλα από το κεφάλι μου.

«Δε *νομίζεις*;» βόγκηξα. «Ή δε *θέλεις*;»

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

«Δε θέλω», απάντησε χωρίς δεύτερη σκέψη, δαγκώνοντας τα νύχια της. «Λυπάμαι αν αυτό πληγώνει τα αισθήματά σου, αλήθεια λυπάμαι. Αλλά από τότε που ξεκινήσαμε την πέμπτη τάξη, δε σε θεωρώ πια καλύτερή μου φίλη, και θέλω να είμαι ειλικρινής απέναντί σου. Είμαστε διαφορετικές από πριν. Μας ενδιαφέρουν διαφορετικά πράγματα. Μου αρέσει το Φρέντσταγκραμ και το σκάκι και τα "Δύο Τετράγωνα" και τα φυτά–»

Φυτά; Πρώτη φορά άκουγα για τα φυτά.

«–και έχω ξεπεράσει πια το tie-dye και τους ιστορι-θώνιους».

Η καρδιά μου κόντεψε να σπάσει. «Δεν είναι ανάγκη να κάνουμε tie-dye. Ούτε ιστορι-θώνιο».

«Δεν καταλαβαίνεις το νόημα. Απλώς έχουμε άλλα ενδιαφέροντα πλέον. Και δεν είναι κακό να τραβήξουμε διαφορετικούς δρόμους. Η μαμά μου λέει ότι είναι φυσιολογικό καθώς μεγαλώνουμε».

Δεν ήξερα τι να πω. «Μα…» Η φωνή μου έσβησε. «Μα εμένα δε μου επιτρέπεται να μπω στο Φρέντσταγκραμ! Θα ήμουν κι εγώ μέσα αν μου επιτρεπόταν!»

«Δεν έχει να κάνει», είπε η Χάρπερ. Δάγκωσε το νύχι του αντίχειρά της. «Μπορούμε να είμαστε φίλες. Αλλά όχι οι καλύτερες φίλες». Στην άλλη άκρη του προαύλιου, η Ζορζέτ μάς κουνούσε το χέρι της. Στη Χάρπερ, δηλαδή.

«Και σκοπεύεις να είσαι καλύτερη φίλη κάποιας άλλης;» ρώτησα.

«Πιθανόν», απάντησε αργά.

«Με τη Ζορζέτ;» ζήτησα να μάθω.

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

«Ναι».

«Πώς είναι δυνατόν να προτιμάς τη Ζορζέτ από εμένα; Δεν είναι καν ευγενική! Παριστάνει το αφεντικό!» Άκουγα τη φωνή μου να υψώνεται. Σπανιότατα θύμωνα με τη Χάρπερ, αλλά τώρα ήμουν στα πρόθυρα του πανικού.

Η Χάρπερ σταύρωσε τα χέρια της. «Όχι, δεν είναι έτσι».

«Δε μας αφήνει να παίξουμε "Δράκους και Μάγους" πια! Σε αναγκάζει να τριγυρνάς στα πρωταθλήματα σκακιού!»

«Δε με *αναγκάζει* να κάνω τίποτα. Μου αρέσει να περνάω χρόνο μαζί της».

«Είναι απίστευτο ότι την προτιμάς από εμένα!» τσίριξα.

Συνειδητοποίησα ότι, παρά τους χορούς και τις κουβέντες και τις μπάλες που βούιζαν γύρω μας, μάλλον όλοι στην αυλή είχαν σταματήσει ό,τι κι αν έκαναν και παρακολουθούσαν εμένα και τη Χάρπερ.

Μην κλάψεις. Μην κλάψεις. Μην κλάψεις.

«Λυπάμαι», είπε απαλά η Χάρπερ.

«Και τι θα γίνει με τα γενέθλιά μου;» ρώτησα.

«Μπορώ να έρθω, παρ' όλα αυτά», απάντησε.

Σκέφτηκα πόσο αμήχανα θα ένιωθα όλο το βράδυ, ξέροντας ότι δε θα ήθελε πραγματικά να είναι στο σπίτι μου. Ξέροντας ότι θα προτιμούσε να παίζει σκάκι ή «Δύο Τετράγωνα» με τη Ζορζέτ. Ή να ποτίζει φυτά.

«Άσ' το καλύτερα», δήλωσα, με ραγισμένη την καρδιά. «Δε θέλω πλέον να περάσω τα γενέθλιά μου μαζί σου. Κι αναρωτιέμαι αν μπορώ να είμαι έστω και *απλή* φίλη σου πια».

Η Χάρπερ άνοιξε το στόμα της για να πει κάτι, και το

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

είπε. «Τέλεια. Αν δε θες να είμαστε φίλες, τότε δε θα είμαστε φίλες. Τώρα πάω να βρω τη Ζορζέτ. Γεια».

Γεια; ΓΕΙΑ; Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Η καλύτερή μου φίλη εδώ και πέντε χρόνια μόλις είχε τερματίσει τη φιλία μας λέγοντας ΓΕΙΑ; ΣΤΟ ΠΡΟΑΥΛΙΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ; Σοβαρά;!

Η αλήθεια με χτύπησε καταπρόσωπο σαν παγωμένο νερό: η καλύτερή μου φίλη με παράτησε. Και δεν είχα άλλους φίλους.

© Sarah Mlynowski, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Ένα μαγικό βραχιόλι
που πραγματοποιεί μία ευχή...
Ένα διαφορετικό κορίτσι
σε κάθε βιβλίο...

Η Μπέκα Σίνγκερ πέρασε τη χειρότερη μέρα της ζωής της. Η καλύτερή της φίλη, η Χάρπερ, την παράτησε, και η Μπέκα απέμεινε μόνη και χωρίς φίλους.

Τότε καταφθάνει ταχυδρομικώς ένα κουτί. Περιέχει ένα βραχιόλι κι ένα μυστηριώδες σημείωμα, που παροτρύνει την Μπέκα να κάνει μια ευχή. Έτσι, η Μπέκα φοράει το βραχιόλι και εύχεται να αποκτήσει φίλους. Πολλούς φίλους. Αμέτρητους φίλους.

Και, έτσι απλά, η μαγεία λειτουργεί. Ξαφνικά, ΟΛΟΙ και ΟΛΕΣ θέλουν να γίνουν οι καλύτεροι φίλοι και φίλες της Μπέκα. Όχι μόνο όλα τα παιδιά του σχολείου, αλλά και οι δάσκαλοι (!), ακόμα και η μαμά της (!!). Καθώς η κατάσταση βγαίνει εκτός ελέγχου, η Μπέκα αρχίζει να αναρωτιέται μήπως η ευχή ήταν κατάρα.

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-4862-6
ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 27794
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr